

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 19.

7de mai 1893.

19de aarg.

Han slap med skrækten.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I passer til en adresse paa over 5 ekspir. leveres bet for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster bet 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Han slap med skrækken.

(Med billede.)

vorfor det lille band hedte „Hestetjernet“, var der ikke længere nogen, som sikkert vidste. Der fortalte sig rigtignok, at en vaar for mange aar siden var en hest faldt i isen der og druknet, men andre mente, at der ikke var et sandt ord i det altsammen, men at navnet havde sin grund i, at før i tiden gaardens heste pleiede at have sin græsgang ved vandet.

Nævnte oprindelse var ogsaa noget, som var Rolf, Einar og Helga fuldstændig ligegyldigt, men en ting vidste de, og det var, at de ikke vilde undvære „Hestetjernet“ for mange penge. Hvor mangan morsom stund havde ikke det bragt dem! De tre søskende havde sit hjem i den store by, men ikke før var sommerferierne begyndte, før reisen gik ud til Møholt — saa hed bedsteforældrenes gaard — og det var derude, at det ovenfor omtalte band laa.

Hestetjernet var rigt paa fisk, og de blev ikke let trætte af at fiske og ro. Bedstefars lille hvidmalte baad havde de fuld raadighed over; den gamle kostede med glæde ny maling paa den om høsten, naar han vidste, at det var hans kjære smaa, som havde brugt den saa flittig, at den trængte opudsning. Men børn er nu ofte nogle besynderlige væsener; skjønt de kunde benytte bedstefars baad, saa meget de vilde, fandt de en sommerdag paa, at det skulde være morsomt at bygge en flaae og seile paa den rundt vandet; at flaa og fiske fra den

syntes dem at maatte være uhyre interessant. Baaden forekom dem med engang saa kjedelig. Nei, da var en flaae noget andet!

Flaaen var snart gjort. Nogle gamle stolte, som laa og drev ved land, med nogle grene og halvraadne bord over, var alt, hvad de behøvede. I et af bordene fandt de nogle gamle rustne spiger; disse slog de i sin nye farkost, saa den nogenlunde holdt sammen — næste dag kunde de tage med sig baade spiger og bor hjemmefra og sætte den i bedre stand; men saaledes, som den nu var, gik den ialfald an for den dag og længere ogsaa, om det skulde være.

Rolf var den ældste, og han skulde først prøve, hvorledes en liden seiltur paa den nye flaae vilde gaa; at bove sig ud paa den alle tre samtidig turde de endnu ikke; saa svært stor tillid til dens soliditet havde de endnu ikke. Men Rolf var ikke den, der var ræd. Ingen bove at sige det! Modig skjøb han flaaen fra land. Han vilde ud til en liden ø, som laa ikke langt ude. Jo, det gik godt — kanske bedre, end nogen af dem havde ventet, og den unge gut begyndte at føle sig rent ovenpaa. Men hvorledes skulde han nu bedst lade sine søskende derinde paa land se, hvor modig han var? Saa mangen en gang havde han været med paa at „huste“ i baaden, saa denne snart velte til en side og snart til en anden; han og Einar havde saa ofte moret sig ved paa denne maade at forskrække Helga. Medens hun streg og var ræd for, at baaden skulde velte, lo de og huffede blot endnu mere, saa baaden undertiden tog vand snart paa den ene og snart paa den anden side. Kunde han nu ikke forsøge noget lignende paa flaaen? Han stillede sig uforfærdet med benene fra hinanden og til at huffe, og vandet strømmede ind over den skrøbelige farkost, saa Helga derinde paa stranden blev forskrækket og bad ham endelig ikke at gjøre det mere. Men dette gjorde blot Rolf endnu ibrigere ligesom forhen i baaden, og Helga

fandt sig endog foranlediget til at true med at springe hjem og fortælle det til bedstefar.

Men hvad hænder saa? Pludselig ser de to søskende derinde ved bredden slaaden revne og Rolf styrte i vandet. Et øieblik var han ganste borte, Cinar og Helga striger af forfærdelse; men snart viser atter hans hoved sig over vandet. Heldigvis havde han lært at svømme; dette faldt rigtignot tungere, end han havde tænkt, med klæderne paa; men det var ikke saa langt til land, og nogle øieblikke senere er han inde ved bredden hos sine søskende, som har faaet fat i en lang gren, som de rækker ud til ham for at hjælpe ham op.

„Uf, saa vaad!“ udbrød han, idet han krablede op og rystede sig som en vaad hund, og skyndte sig derpaa hjem, det bedste han kunde, for at faa tørt paa sig.

Frimerket.

Der var en gut ved navn Jon, som opholdt sig borte fra hjemmet. Hver uge skrev han hjem til sin mor, som boede paa en gaard langt oppe mellem bjergene.

En dag fandt Jon en brugt konvolut i vedkassen i kuffeten og opdagede paa konvoluten et ustemplet frimærke.

„Frimerket er jo ligesaa godt som nyt. Jeg vil selv bruge det“, sagde han til sig selv.

Han gjorde det sugtig ved mundingen af tejsedelen og tog det forsigtig af.

„Nei“, sagde hans samvittighed, „det vilde være bedrageri. Frimerket har været paa et brev; det skal ikke benyttes til et andet.“

„Det kan dog bruges til et andet“, sagde Jon, „thi der er jo intet merke til at bevise, at det er brugt. Paa posthuset ved de det ikke.“

„Men du ved det“, sagde samvittigheden, „og det er nok. Det er ikke ærligt at bruge

det om igjen. Det er visseelig en ubethydighed, men det er dog bedrageri. Gud ser paa hjertet. Han dømmes efter bevæggrundten til enhver handling.“

„Men ingen ved det“, sagde Jon frygtsonmt.

„Ingen?“ raabte samvittigheden. „Gud ved det, og det er nok; og du ved, at han ønsker sandhed i det inderste.“

„Ja“, raabte alt det gode i Jons karakter; „ja, det er bedrageri at bruge frimerker to gange, og jeg vil ikke gjøre det.“

Jon rev det istykker og gab det til pris for vinden. Saaledes vandt Jon seier. Var den ikke værd at vinde?

Sujatra og hendes barn.

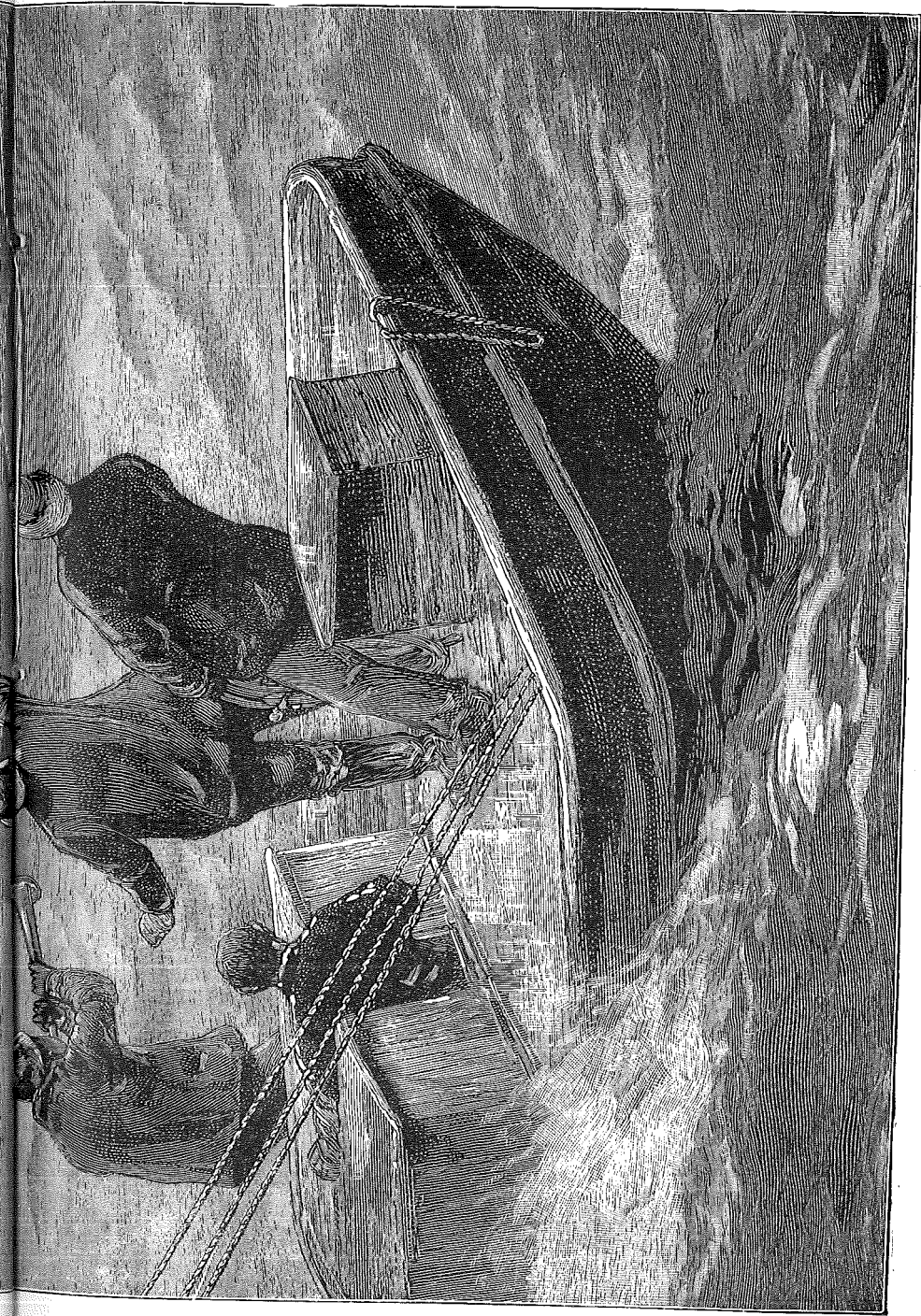
I en smuk aften, oplyst af en fuldmaane, saaledes som man kun faar se den i Indien, gif jeg, fortæller en missionær, forbi et tempel, da jeg pludselig sit høre en indfødt kvindes klagende stemme. Jeg standsede, og det blev mig snart klart, at disse hestige udbrud kom fra et bedrøvet hjerte. Det var en yndig liden plads, hvorfra lyden kom. Stolte træer løftede sine toppe høit over den mangefarvede dunkle kratstov, i hvilken et lidet tempel laa.

Jeg opdagede en hængesie, der var fæstet til et par grene, og hvori laa et smilende barn med store mørke øine. Ved siden stod moderen, der atter og atter brød ud i en høi hulken. Dog var der inret tegn at opdage hverken til sygdom eller nogen slags fare. Snart merkede jeg imidlertid af moderens afbrudte ord og en mandsstemmes korte svar, at hun var der for at ofre sit yngste barn til en af landets guder, fordi familien alene derved kunde reddes fra en truende ulykke.

Sujatra, saa hed kvinden, var kommen derhen med sin mand.

Han havde hørt af en slem prest, at

Her ved sammenfjød.

familien var sin undergang nær, og det eneste, som kunde redde den, var at ofre det yngste barn. Med blødende hjerte holdt nu moderen paa at udføre dette. Deres fire børn, som de havde efterladt sig hjemme, vidste intet om, at de ikke mere skulde faa gjense sin lille bror og havde alle kysset ham, da forældrene bar ham bort i hængekøien, som skulde blive hans ligkiste. Sujatra uddelte til dem en liden portion risengryn og fulgte sin mand med tungt hjerte. Han gik foran, som alle mænd i hine lande gjør; thi det vilde anses for en stor værd for manden, hvis hustruen vovede at gaa ved hans side. Han gik hurtig uden at se sig tilbage, forat ikke hans blit skulde falde paa barnet, som han endnu idag havde kysset og bugget i sine arme. Nu var de ved stedet, og da manden havde udført sit tunge hverv, gik han raskt bort, efterat have tilkæbt sin kone, at det nu ikke nyttede at sørge mere, men at hun skulde komme efter.

Jeg havde listet mig nærmere og nærmere. Der stod konen, endnu ung, med et fortvilet, sorgfuldt hjerte og bred sine hænder. Det var, som hun ikke kunde stilles fra sit barn. Længe stod hun som fastnaglet til stedet. Hvorledes maatte hun ikke være tilmode, naar hun forestillede sig det øieblik, da skakalerne vilde komme — man hørte dem allerede hyle i det fjerne — og kaste sig over den elskede lille. Men i denne sin jammer bad hun til sin fæle afgang, at dette offer maatte behage ham, saa at han igjen vilde være dem naadig. Og den eneste trøst, hun havde, var den sørgelige tanke, at dette just var hendes skjæbne, mod hvilken det ikke nyttede at kjæmpe. Endnu engang strækker hun halven frem og tager en sidste lang, kjærlig affked med sit barn. Derpaa løber hun som en hind efter sin mand og haaber i det mindste, at det dog nu vil gaa de andre børn bedre.

Jeg aandede nu lettere, som vaagnede jeg op af en skrællig drøm og traadte hen

til køien. Der laa det kjære barn og vidste ikke, at det var udseet til et bedre offer end det, hvortil moderen havde bestemt det. Jeg viklede det ind i det tøj, hvormed det var tildækket, tog det med mig hjem og lod det pleie af en kristelig tjener. Gutten voksede op og gjorde mig altid megen glæde. Han lever endnu og er for nærværende en af de bedste lærere ved Kalkuttas skoler.

Du maa ikke bande!

Det er meget stygt at høre voksne folk bande, men det er forfærdeligt at høre smaa børn tage eder og forbandelser i sin mund. Herren er en hevner over alt saadant. Undertiden kommer jeg forbi en og anden af vore skoler paa den tid, da børnene strømmer dertil. Saa har jeg mere end en gang hørt gutterne slynge de skrælligste eder ud af sin mund. Det gyser i mig derved. Thi ogsaa jeg vil her gjentage, hvad min gamle inspektør sagde til os gutter, naar han hørte nogen bande i skolen: „Sæt, at djævelen, som I kalder paa, virkelig kom, i hele sin frygtelighed, og gjorde det ved eder, som I beder ham om, hvad saa?“

Du siger maaste: „Ja, men det gjør han ikke.“ Nu skal du høre:

Blandt mine bekendte er ogsaa en, som har den vane at tage Guds navn forfængelig og bande. Tit og mange gange har jeg stanjet ham deri og formanet ham med Guds ord til at lade være med sliq tale. Men han glemmer det kun altfor snart igjen. En dag, da jeg saaledes greb ham i at bande, blev han helt alvorlig og sagde: „De har ret, det er en styg vane, og jeg har jo da ogsaa før faaet en alvorlig paamindelse.“ Paa min forespørgsel, hvorledes denne paamindelse var kommen til ham, svarede han: „Jo, ser De, for nogle aar siden var jeg i Viborg, der havde jeg en god ven, men han var ogsaa slem til at

bande. Saa var det en nat, vi fulgtes hjem gennem gaderne, mørket rugede tæt og tykt om os, vi gik og samtalte, og min ven lod af og til en ed udslippe, som han pleiede, da bander han atter og — en vældig ildflamme oplyser mørket foran os ligesom et lyn og forsvinder atter. Vi stansede rædselsflagne, saa paa hverandre og kunde ikke mæle et ord. Men resten af veien bandede min ven ikke mere. Efter hin nat fik han en lærende sygdom. Han svandt fuldstændig hen, og et aar efter var han død; et ganske ungt menneske."

Lad os huske paa vor kjære dr. Luthers forklaring til det andet bud:

"Vi skal frygte og elske Gud, saa vi ved hans hellige navn ikke bander, ikke sverger, ikke gjør troldom, ikke lyver, ikke bedrager; men i al vor nød og modgang paatale Guds hellige navn, beder, lover og takker."

Ja, heller bede end bande! Husk dette!

Gyv ikke.

"Lad os spille bold!" sagde Edbard.

"Ja, det vil vi", svarede Marie.

Da de havde leget en stund — klast — fløi en af vindusruderne istykker. Nu kom begge de tankeløse børn ihu, at moderen havde forbudt dem at lege i spisestuen.

"Hvad skal vi gjøre?" spurgte Edbard.

"Lad os gjemme glasstumperne", svarede Marie.

De samlede dem allesammen op og kastede dem bort. Derpaa satte Edbard sig saaledes, at han kunde skjule den sønderflagne rude. Han syntes, det var kjedeligt at sidde saa stille, men han vovede ikke at flytte sig af frygt for, at nogen skulde merke, hvad der var skeet.

Endelig kom aftenen, og man satte stoderne for vinduerne. Edbard forlod sin plads, men den aften havde børnene ingen fornøielse af sin leg.

Da moderen bad dem gaa tilfængs, holdt de sedvanlig sin lille høn; og da hun havde stoppet dynen tæt sammen omkring dem, kysede hun dem og forlod værelset. Nu sagde Edbard:

"Lad os sige hende det allsammen?"

"Ja", svarede Marie, "lad os gjøre det!"

To smaa røster raabte nu: "Mama!" og moderen kom atter ind i værelset.

"Mama, vi har slaaet en rude istykker i spisestuen."

"Vi legede bold", tilføjede Marie.

"Vi vilde først ingenting sige derom", sagde Edbard.

"Og siden tænkte vi, at vi burde fortælle", fortsatte Marie.

"Kjære børn", sagde moderen, "jeg er ikke glad ved, at I har været ulydige; thi jeg har forbudt eder at spille bold inde i værelset; men jeg glæder mig dog over, at I ikke har gjort sagen endnu værre ved at sige en usandhed. Vor frelser forlader vore synder, naar vi bekjender og angrer dem for ham; men en løgn efterlader en slem plet, som sidder der saa styg paa hjerte og tunge."

Da moderen var gaaet ud, sagde Edbard:

"Jeg er glad ved, at vi ikke løi; thi vi vilde aldrig faaet udslettet en saadan plet!"

Kjære, smaa læsere! Kom dette ord ihu: man kan ikke udslette en løgn, som man har talt. Værer taknemmelige mod Gud og eders gode forældre, hvis I i sandhed kan sige: "Jeg har aldrig løiet!" Og se til, at I ikke heller nogenfinde kommer til at gjøre det! Med Guds hjælp kan I overvinde fristelsen til at lyve, ligesaa vel som fristelsen til andre synder.

Bønnen er for Gud et offer, for menestene en hjælp, for djævelen en røgelse.— [Augustin.

Har sorg og bekymring først drevet mig til bønnen, saa fordriver jeg al sorgen med bønnen.— [Melancthon.

Nær ved sammenstød.

(Med billede.)

Taage dækker sjøen. Det gjælder for rormanden paa den lille skude at holde god udfik paa alle kanter og ligesaa meget bruge sine øren som øine; thi selv det skarpeste øie kan ikke trænge langt ind i det tykke taageflør.

Hvad var det for en dump lyd, som hørtes paa nogen afstand? Det lignede larmen af en stor dampmaskine. Det øvrige mandskab bliver raabt op. Ganffe rigtig, i næste øieblik kommer en stor mørk masse tilsyne gennem taagen; det var en af de store ocean-dampere. Den er allerede lige indpaa. Det gjælder at undgaa sammenstød. Taageluren benyttes af al kraft, og en brændende fakkellvinges høit i veiret for at vække den store dampers opmærksomhed.

Deres anstrengelser er ikke forgjæves, dampbaaden dreier af til siden, og det lille fartøj kan støvne videre for fulde seil.

Kamp mellem en tiger og en krokodil.

En engelsk ingeniør fortæller følgende: Ved en af Brahmputras bifloder ikke langt fra dens udløb i hovedelven ventede jeg paa et dampskib, som skulde føre mig ned til Kalkutta. Pludselig ser jeg en tiger komme ud af den tætte skov, som stødte til den modsatte flodbred, og give sig ifærd med at svømme tvært over til den anden side.

Det var omtrent 100 meter fra mig, men jeg behøvede ikke at frygte, da jeg fra det sted, hvor jeg var, havde god anledning til baade at forsvare mig og til at flygte, om jeg vilde.

Gjennem min sikker tagttog jeg hver eneste bevægelse, som dyret gjorde. Da den var kommen midt ud i elven, kunde jeg forstaa, at der maatte være noget iverien med den, og dette blev mere og mere tydeligt, jo mere den nærmede sig den flodbred, hvor jeg befandt mig.

Tilslidst opdagede jeg en liden sort klump, som svømmede ved siden af den og ikke fjernede sig et øieblik. Tigreren kom nærmere og nærmere; den skyndte paa alt, hvad den kunde, og udstødte tilslut et langt voldsomt klagehyl. Da den tilslut blot havde nogle meter igjen til land, forsvandt pludselig den sorte klump under vandet, og et øieblik efter ogsaa tigreren med et sidste klagehyl.

Den sorte klump havde været næsen af en krokodil, som havde forfulgt tigreren, men som havde leget med den ligesom en kat med en mus, før den drog den ned i det element, hvor den ikke behøvede at frygte for udfaldet af kampen. Formodentlig havde den grebet tigreren i halsen, hvorved den mindst behøvede at frygte for dens klør, og derpaa holdt den saa længe under vandet, indtil den blev dens værgeløse bytte.

Oplysning paa gaaderne i nr. 17.

Stjulte dyr:

1. And, orn.
2. Tiger.

Billedgaaden:

Grib og orn har vældige vinger.

Billedgaade.

